

fundatia culturala
targu-jiu

COLUMNA

anul XXIV nr.98/4

2020

ISSN 1453-7982

-serie nouă-

critică și cronică:

Victor Atanasiu
Mariana Gurza
Domnița Neaga
Dan Adrian Popescu
Ion Popescu-Brădiceni
Mijai Sporiș
Ion Trancău
Cornel Udrea
Maria-Rocselana Verdeș

proză:

Valeriu Butulescu
Gheroghe Cârstoiu
Nicolae Rădoi

eseuri și studii:

Adina Andrițoiu
Petru-Ilie Birău
Zenovie Cârlogea
Victoria Stolojanu-Munteanu
Oana-Maria Păstae
Elena-Ștefania Pânișoară
Vasile Ponea
Sabin Velican

poezie:

Ion Anton
Ionuț Caragea
Ion Căpruciu
Ion Sabin Cerna
Teodor Dume
Doru V. Fometescu
Ana Ionele
Mihai Merticaru
Pavel Popa Misăilă
Alensis de Nobilis
Luis Ionuț Popa
Dumitru Tâlvescu
Mircea Tutunaru
Claudia Voiculescu

în memoriam:
ȘAI - Iulius Aurelian Șuță

restituiri:

Constantin Bădița
Miron Dobroiu
Eugen Evu
Ioan Floarea Guran
Romeo Ionescu
Titu Rădoi
Ion Șoldea
Tudor Voinea

cugetări și reflecții:
Gheorghe Grigurcu

reportaj:
Ion Elena

debut în revistă:
Sara-Ștefania Cojocar

diverse:
culese de redacție

caietele COLUMNA

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ

**Statuia
„Inima lui
Hristos”
este cel mai
înalt
monument de
acest fel
în Europa de
Est.**

**Monumentul
este creația
sculptorului
Zawaczky
Walter**

(vezi pag.93)

traduceri:
Paula Romanescu

grafică:
Iulius Aurelian Șuță - ȘAI

Despre nația (noi) și poporul nostru

Vasile Ponea

Deseori stau în cumpănă și mă gândesc de ce suntem așa cum suntem, iar pentru alții chiar fără demnitate, însă (dar) enigmatici?!...și îmi răspund foarte întortocheat (încurcat)...

Să avem noi o anume vocație?!... Care să fie aceea?!...

Am convingerea că existența națională este o taină, un dat ontologic ce se petrece peste timp și tinde spre nemurire. Spiritul unei nații se exprimă prin sfinții și geniile ei, iar aceștia nu pot fi decât populari-naționali. Nația este deci spirit de adâncime, încărcat de esențe, nu trebuie legată strict de mesianism sau misionarism (deși, și acestea dau o anumită încărcătură emoțională).

(continuare în pag. 4)

**Cu prilejul Sfintelor Sărbători de Crăciun și a
Anului Nou 2021, redacția revistei urează cititorilor
și colaboratorilor săi multă sănătate, prosperitate,**

o viață lungă și cu străluciri de stea.

La Mulți Ani!

Poeme

Ionuț Caragea

Mângâierea pietrei

dă-te, umbră, la o parte! sufletul meu
vrea să mângâie piatra ce plânge în sine!

tu nu vezi
cum se roagă cerului
să-i trimită o suferință pereche

dă-te, umbră, la o parte și îți promit visele mele
și un dans în regatul de iarbă

dă-te, umbră, la o parte! tu nu mă auzi?

piatra vrea să-mi întoarcă ecoul copilăriei cu un
sărut de care și moartea
se teme!

dă-te, umbră, la o parte! dă-te!

chiar vrei să rămâi
o umbră a umbrei amuțite de plânsetul pietrei?

un mim incapabil
să mimeze divina chemare a chipului ce așteaptă
să fie sculptat
de dalta inimii mele?

Fluture pe mâna ta

oprește-ți un pic privirea asupra acestui fluture
care ți se așază pe mână și își deschide aripile

vecinul tău, internetul
îți retușează caricatura
eu îmi traduc sentimentele-n fluture și te învăț cum
să zbori

da, știu, cândva a fost oomidă și a mâncat multe
frunze
din arborele ce crește în mine dar de fructul ispitei
nu s-a atins
lăsându-l să dea în pârg
ca un soare pe creanga serii pentru a-i împrumuta
frumusețea

lasă-l să te călăuzească nu mai sta ca o lacrimă
spânzurată de geană acceptă-ți căderea
și reclădește-ți vis cu vis ascensiunea

atinge-i aripile
și vei simți cum inima
îți zboară din piept

îndrăgostită de cer
renunță la bătrânele
tale nimicuri

îi o grădină plină cu
flori polenizate de
sărutul cuvintelor

Trădarea umbrei

tot ce a rămas din
mine

își aduce aminte de mine și plânge cu două guri
patru ochi și o singură mână

uneori pare
o misiune imposibilă
să traduci suferința în exaltare să aduni firimiturile
căzute în inimă și să te sature privind cerul

apoi să te împarți celorlalți
înmulțindu-te
așa cum Iisus a-nmulțit pâinile, peștii

să te împarți și să descoperi
că oamenii sunt sătui de ceilalți
nepăsându-le
decât de propria mască

poemul să se întoarcă cu coada între picioare
ispitindu-te
să-ți trădezi umbra

pentru treizeci
de cuvinte obscene

Clopotniță în fibrilație

lumea plăsmuiește o moarte fără să ceară morții
părerea
lumea născocesc un Dumnezeu mai aproape de
propriul ei narcisism, de nevoile ei materiale lumea
se autodistrug
incapabilă să simtă puterea iubirii poetul trimite
zilnic
scrisori către uși
îngropate în ziduri el însuși devine
clopotniță în fibrilație la aflarea veștii poezia a
murit! poezia a murit! poezia a murit!
poezia a fost crucificată de falșii poeți
care au născocit o falsă poezie

Nașterea poemului

toate morțile mele
le cinstesc cu o lacrimă toate învierile mele
cu un cuvânt

așa se naște poemul lacrimi, cuvinte
și o fereastră prin care cumpănesc universul cu
inima

preceptele mele
un blestem îndurat cu blândețe

voi scrie, voi scrie
cu sângele aripilor tăiate să călătorească cuvântul
de la cerul gurii
până la al nouălea cer

**Iartă-mă
pentru Ana**

o senzație de pace
de timp care se oprește în loc un vis de-altădată
care-a prins viață și respiră cuminte ca un vânticel
de primăvară

o mână micuță și caldă pe care o strângi cu grijă
un păr moale pe care îl mângâi așa cum te
mângâiau bunicii
și părinții
în timp ce-ți spuneau povești cu feți frumoși și cu
zâne

o ghemuire în brațe un întreg univers lângă tine

o inimă care bate
și o ascuți cu urechea lipită de piept
un oftat de bucurie
o confirmare a faptului că ești iubit
fără nicio reținere

o stare de veghe
o îngrijorare
o vină pe care ți-o asumi un regret, un straniu
regret

nu ai vrea să mai crească nu ai vrea să cunoască
suferința și moartea

o rugămintă fără voce preschimbată
în lacrimă

iartă-mă, copilul meu, că te-am răpit din ceruri
și te-am adus
pe lumea aceasta bolnavă și rea

iartă-mă că sunt un pic egoist iartă-mă că sunt un
pic criminal
iartă-mă c-am vrut
să-mi umpli golul din suflet iartă-mă că voi pleca
într-o zi
și te vei simți pustiit

iartă-mă
că ți-am dedicat
atât de puține poeme cu toate că tu meritai toate
poezele mele

iartă-mă...

